

Skolerejsen til København.

Skolerejsen til København var sikkert nok højpunktet for Inger og mig i aaret 1931 da vi gik i Køng skole. Rejsen var arrangeret af skolen ved slutningen af skoleaaret i juni. Køng var paa det tidspunkt en trivende landsby og antallet af elever i de fire klasser var omkring et hundred. Siden skolen kun havde to klassevaerelser, saa gik ^{man} et aar i første og saa to aar hver i anden, tredje og fjerde. Første og fjerde gik tre gange om ugen, anden og tredje de andre tre gange. Jeg var i andet aar af anden klasse med laerinde frøken Wedel, og Inger var i første aar af tredje klasse med hr. Lauritzen. For maaneder i forvejen havde vi sparet vores smaa penge i forventning af turen. For langt de fleste vilde det vaere den første rejse med toget og det første besøg til storbyen.

En lokal rutebilejer som havde Køng - Vordingborg ruten gav befordring til Lundby station, som en tidlig morgen vi tog afsted. Frøken Wedel havde anden klasse med mig og en femten, tyve andre, laerer Lauritzen havde tredje klasse med Inger og et lignende antal.

Togrejsen til København var en oplevelse for os drenge. Vi gik fra kupe' til kupe' og undersøgte alt samt V.C erne, saa laeste vi navnene paa stationerne og kikkede ud paa nye omgivelser som skov og marker fløj forbi.

Endelig efter mange standsninger ankom vi inde ved hovedbane- gaarden blandt et virvar af spor og andre toge. Og saa kom vi ud paa peronen midt blandt et mylder af mennesker. Efter en hurtig aftaelling og paa rækker af to satte saa de to klasser paa vej ud i byen paa fods.

Ud af Roskildevejen gik vi til dagens første sevaerdighed, et besøg i zoologisk have hvor vi ankom i god behold.

Synet af vilddyrene, løver, tigere, næsehorn, elefanter og giraffer alle gjorde indtryk paa os, og vi morede os over apekaternes spilopper. Saa fandt vi bænke under træerne hvor vi aapnede vores madpakker og spiste vores smørrebrød for vi fortsatte.

Paa vej tilbage til byens centrum gjorde Froken Wedel og vores klasse en lille sidetur. Hun havde en veninde som boede nær Westerbrosom som hun havde lovet et lille besøg, saa vi troppede alle derhen. Det var til en gade nær søerne med en lang række meget høje lejlighedsbygninger. Fra fortoget kikkede vi op og undrede os over hvordan det vilde være at bo helt oppe paa det øverste etage.

Veninden boede imidlertid paa første etage i en meget fornem lejlighed. Hun sludrede med frk. Wedel en god stund medens vi kikkede os omkring blandt hendes fine ting. Saa samlede hun os og bad os synge hende en skolesang. Efter treds aar husker jeg stadigt at vi med lystige stemmer sang hende to vers af "Danmark nu blaaner den lyse nat". Saa trakterede hun os til chokolade og smaakager, blot et af de mange højpunkter den dag.

Men det bedste af byen var nok det sidste da sent paa eftermiddagen vi kom ind i Tivoli. Det er helt ubeskriveligt at prøve at forklare et første besøg derinde af børn paa vores alder. Og i de dage før radio og fjernsyn og for mange af os elektricitet, var alt vi saa saa imponerende. (I 'Vennely' fik vi først elektrisk lys i 1934) Mellem ispinde, sodavand og forskellige lækkerier prøvede vi at faa set det hele. Pantominetheatret med Pjerrot og Harlequin, akrobater, klovne, vandfald, lystbaade, springvand, musikkorps og alt slags forlystelser Tivoli havde det og meget mere. Af forlystelserne tror jeg da nok at "kaalormen" og rutsjebanen var et par favoritter med de fleste.

Klokken var godt efter ti om aftenen da vi alle samledes ved et aftalt sted i haven. Derefter var det blot en kort gaatur hen til hovedbanen og til toget hjemad. Tilbagerejsen var ikke naer saa interessant, vi var jo allerede togveteraner, saa vi tilbragte den halvanden time med genlevelser af dagens mange begivenheder.

Det var naer midnat da vi endelig ankom ved Lundby station og en dramatisk lille begivenhed ventede os. Vi havde lige steget af toget fra stationens udvendige spor, og stod traette og søvnige ved siden af toget mellem de to spor medens hr. Lauritzen og frk. Wedel åftaelledede os, nogle af børnene var ved at naerme dem den plankede overgang over det andet spor, saa kom stationsmesteren løbene og raabte til hr. Lauritzen: "Pas paa børnene, ekspresen er lige ved at komme". Lauritzen taenkte nok at der ikke var tid nok for os alle at komme over sporet, saa hurtigt havde han os staa stille i rækker hvor vi var og holde fast til hinanden. Saa saa vi lyset fra lokomotivet i afstanden, hørte lyden og saa tordnede københavner ekspresen forbi os med jordskaelv og et stort sus af luft kun lidt over en meter fra os. Skønt det tog pusten fra os saa var vi alle i god behold og var i kort tid i rutebilen paa vej til Køng efter en uforglemmelig dag.

For uger og maaneder derefter naar vi snakkede om københavner-
turen saa begyndte vi altid med: "Kan du huske".

* * *